

Arrest

nr. 177 488 van 9 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. HAEGEMAN die loco advocaat Mr. A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk zijn vrees voor de etnische Albanezen in Kosovo omdat hij in het Servische leger heeft gediend.

Verzoekers eerste asielaanvraag (alook die van zijn echtgenote) werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 57 912 van 15 maart 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: zijn Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 17 april 2012, een certificaat van het kadaster van Kosovo d.d. 23 februari 2016 met de mededeling dat hij niet ingeschreven is in het kadaster, een bevestiging van de sociale zekerheidsdienst van Prizren d.d. 23 februari 2016 dat hij geen sociale steun trekt, een attest van de Democratische Liga van Bosnjakken d.d. 10 maart 2016 ter bevestiging dat hij Bosnjak is, een verklaring van de dorpsraad van Manasterica d.d. 12 februari 2016, en een verklaring van de jeugdbeweging 'Manasterica' d.d. 14 februari 2016 waarin gesteld wordt dat verzoeker en zijn gezin in Kosovo nog steeds gevaar lopen. Verzoekers echtgenote legde met betrekking tot verzoeker een kopie neer van een Kosovaars medisch attest d.d. 22 maart 2016 waarin wordt aangeraden dat hij zijn psychische behandeling in België voortzet omdat men in Kosovo niet de mogelijkheden heeft om hem daar adequaat te behandelen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 57 912 van 15 maart 2011 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen

of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene wijze voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk en afdoende gemotiveerd waarom de door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten niet bewijskrachtig zijn en/of geen ander licht werpen op de appreciatie inzake zijn vorige asielaanvraag, doch verzoeker ontkracht, noch weerlegt -en onderneemt hiertoe zelfs geen (ernstige) poging- hetgeen dienaangaande door de commissaris-generaal werd vastgesteld.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekers huidig betoog dat "verzoekende partij is van mening dat haar uitwijzing naar Iran een schending van art. 3 EVRM inhoudt" mist elke grondslag en alle ernst aangezien er in de bestreden beslissing nergens sprake is van een eventuele uitwijzing van verzoeker, blijkens zijn verklaringen zowel Kosovaars en Servisch staatsburger, naar Iran.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 augustus 2016, voert verzoekende partij aan dat onterecht wordt besloten dat de nieuwe elementen geen ander licht kunnen werpen op de eerste asielaanvraag. Verzoekende partij wijst erop dat de officiële attesten worden afgewezen omdat zij een gesolliciteerd karakter vertonen, wat volgens haar niet onlogisch is vermits zij de attesten heeft gevraagd teneinde haar relaas te kunnen ondersteunen. Verzoekende partij vervolgt dat zij gevaar loopt in Kosovo en dat dit blijkt uit een verklaring van de dorpsraad en van de jeugdbeweging. Zij meent dat deze documenten niet zomaar kunnen afgewezen worden zonder dat een onderzoek wordt gepleegd naar de authenticiteit. Zij vervolgt dat zij in het Servische leger heeft gediend, maar dat ze om etnische redenen niet in Servië kan wonen. In Kosovo kan zij geen bescherming krijgen. Verzoekende partij licht dienaangaande toe dat de lokale autoriteiten in Kosovo machteloos zijn en de politie bij problemen stelt dat zij klacht moet indienen en bescherming moeten vragen aan de politie in Pristina.

De Raad herhaalt dat in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 57 912 van 15 maart 2011 werd vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoekende partij haar relaas, met name haar verklaarde vrees voor etnische Albanezen in Kosovo omdat zij in het Servische leger heeft gediend, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad wijst er voorts op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, gelet op voormeld arrest waarin in het kader van haar vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, en gelet ook op het vastgestelde gesolliciteerde karakter van die stukken -niet alleen omwille van het feit dat de verklaringen op vraag van verzoekende partij werden opgesteld en afgeleverd, doch ook gelet op de vaststelling dat de verklaringen van de dorpsraad en de jeugdbeweging inhoudelijk grotendeels identiek zijn en qua lay-out opvallende gelijkenissen vertonen-, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan de door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten van de dorpsraad en de jeugdbeweging van 'Manasterica', net als aan het per schrijven d.d. 26 augustus 2016 aan de Raad overgemaakte document van de Kosovaarse politie (van Prizren), geen bewijswaarde worden gehecht. Overigens is het ten zeerste opmerkelijk dat in het voormelde document van de politie, *"een rapport van melding bij de Politie"* zo staat in de bijgevoegde vertaling te lezen, vermeld wordt dat *"op 08.07.2016 om 11.15 uur"* verzoekende partij *"(...) 'aan de Politie: Dhune 325' verklaringen heeft afgelegd"*, terwijl ze blijkens haar verklaringen sedert begin 2010 in België verblijft en ze nooit meer naar Kosovo terugkeerde.

Nu aan haar verklaarde problemen in en vrees ten aanzien van Kosovo (voor de etnische Albanezen aldaar omwille van haar werkzaamheden voor het Servische leger) geen geloof kan worden gehecht, is verzoekende partij haar betoog als zou zij geen bescherming in Kosovo kunnen krijgen, niet dienstig of relevant.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 4 augustus 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS